U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **N. C. L.,** zast. JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem, se sídlem Sokolovská 87/95, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2011, č.j. OAM-103/LE-BE02-BE03-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 49 Az 36/2011 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátovi se sídlem Sokolovská 95, Praha 8– Karlín, **se určuje** odměna částkou 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2011, č.j. OAM-103/LE-BE02-BE03-2011. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, v souladu s ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zkoumal, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud

též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, pokud krajský soud nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti netvrdil, a tím spíše pak ani neuvedl její důvody (tj. *v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat*). Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

V kasační stížnosti, a jejím doplnění ustanoveným zástupcem, se stěžovatel dovolává kasačních důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že „Městský soud v Praze“ (správně má být Krajský soud v Praze) nezhodnotil důkazy, které navrhl stěžovatel k prokázání svých tvrzení. Jedná se zejména o skutečnosti, které uvedl ve věci své možné perzekuce ze strany státních orgánů Vietnamské socialistické republiky. Stěžovatel uvedl, že přispívá do tisku články, které mají povahu článků politických, a v důsledku toho se stal objektem zájmu ze strany státních orgánů a měl důvodnou obavu, že by byl v zemi svého původu postižen za svou politickou aktivitu. Dále v rámci řízení mohlo a mělo být prozkoumáno, zda není možné zvážit podmínky pro udělení jiného typu ochrany, např. doplňkové ochrany. S ohledem na velmi omezená skutková zjištění v předchozích řízeních je stěžovatel toho právního názoru, že v jeho případě zde skutečně nebylo zjištěno dostatečné množství informací pro to, aby bylo možno uzavřít, že stěžovateli není možno udělit azyl ani jinou formu doplňkové ochrany, a že jeho návrat do země původu je bezpečný. Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel žádal v České republice o udělení azylu již v roce 2005, na základě žádosti ze dne 19. 10. 2005, v níž uváděl, že nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Z Vietnamské socialistické republiky odcestoval do České republiky v roce 1988 na základě mezivládní dohody v rámci zvyšování kvalifikace. O udělení azylu v České republice požádal, protože se nechce vrátit do Vietnamu. Vrátit se měl již v r. 1990, a nyní by mohl mít v případě návratu problémy. Asi do roku 1998 měl v České republice pracovní povolení poté tady žil nelegálně a pomáhal přítelkyni v podnikání. Dne 12. 10. 2005 byl zadržen policií a poté umístěn v zařízení Balková. Tato jeho žádost o udělení azylu byla rozhodnutím ze dne 21. 10. 2005 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Dne 12. 5. 2011 podal stěžovatel druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, v níž nad rámec důvodů uvedených v předchozí žádosti z r. 2005 uvedl, že když zde bude mít legální pobyt, najde si práci i manželku a chtěl by zde normálně žít. Dále konstatoval, že do Vietnamu se nemůže vrátit, protože píše články pro časopis Forum proti komunistickému zřízení. Časopis byl vydáván v letech 1990 – 1992. Podání této žádosti předcházelo zahájení jednoho ze správních vyhoštění pod čj. KRPS-57912/ČJ-2011, z 22. 4. 2011. Součástí správního spisu je rovněž protokol Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Policie České republiky, ze dne 21. 4. 2011, z něhož mj. vyplývá, stěžovateli bylo naposledy dne 28. 12. 2008 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, čj. CPPH-28899/ČJ-2008-03, se zákazem vstupu na území České republiky po dobu 10 let. Vycestovat měl do 9. 7. 2009, z území České republiky však neodcestoval, pobyt si žádným způsobem nezlegalizoval, a od té doby zde pobývá nelegálně, v rozporu s tímto správním vyhoštěním a maří tak jeho výkon.

Jelikož stěžovatel v rámci opakované žádosti nepředložil žádné nové relevantní skutečnosti, byla jeho žádost posouzena jako nepřípustná, neb byly naplněny podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu, a žalovaný řízení o této žádosti stěžovatele podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Krajský soud se po posouzení věci ztotožnil s rozhodnutím žalované a podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud považuje námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti taktéž za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i soudu, kde se oba tyto orgány s rozhodnými skutečnostmi vypořádaly. V řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný neměl primárně povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany, ale v prvé řadě bylo jeho povinností zkoumat, zda jsou důvody pro udělení azylu shodné, jako v žádosti první, či zda jsou rozdílné. Jak správní orgán, tak krajský soud, náležitě posoudily a vyložily, proč nelze nyní stěžovatelem tvrzené skutečnosti považovat za nové, azylově relevantní, tj. za nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez stěžovatelova vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zejména bylo poukázáno na to, že tvrzení stěžovatele, že mu v případě návratu do vlasti hrozí problémy, neboť v letech 1990 – 1992 psal do časopisu Forum články zaměřené proti komunistickému režimu ve Vietnamu, nelze považovat za relevantní, neboť možnost nyní deklarovaných příp. potíží v případě návratu do vlasti mu byla jistě známa již při podání první žádosti o azyl na území České republiky, a tedy pouze z důvodu jeho vlastního zavinění toto nebylo předmětem posouzení v rámci tohoto řízení. Stěžovatel se v žalobě dovolával údajného

telefonátu z období vánočních svátků z r. 2010, kdy se měl o tomto nebezpečí dozvědět, nicméně pokud toto mělo být považováno za novou skutečnost, tak to měl stěžovatel uvést v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což ale neučinil. Navíc jak žalovaný, tak krajský soud, shodně poukazují na značnou nedůvěryhodnost tohoto tvrzení, když stěžovatel ani neuvedl, jaké psal příspěvky, kde bylo sídlo časopisu, atd., přičemž sám skutečnost, že takto údajně publikoval, ani nyní nepovažoval za důležitou. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením věci a dovozenými závěry žalovaným i krajským soudem bezezbytku ztotožnil.

Nejvyšší správní soud uvádí, že i podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, kde lze např. odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, platí, že*: Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*

Ve spojení s tímto odůvodněním Nejvyšší správní soud dále uvádí, že v celkovém kontextu posuzované věci je třeba zohlednit také skutečnost, že správní orgán posuzoval nynější žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany v situaci, kdy stěžovateli již bylo uděleno vyhoštění. Ostatně i v tomto směru má Nejvyšší správní soud také již ustálenou judikaturu – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, www.nssoud.cz, kde se uvádí: *Žádost o azyl podaná..... poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.*

Pokud jde o námitku, že mělo být prozkoumáno, zda nebylo možné zvážit udělení jiného typu ochrany, např. doplňkové ochrany, tu Nejvyšší správní soud považuje taktéž za nedůvodnou. Za situace, kdy stěžovatel neuvedl nové relevantní skutečnosti, žalovaný neměl primárně povinnost znovu se zabývat splněním podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany – k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, www.nssoud.cz: *Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.*

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto

tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupce – advokát, JUDr. David Kojzar, se sídlem AK Sokolovská 95, Praha 8 – Karlín. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč, a sice za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 11. 2008 [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif")] a dále 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 4800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu